

ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΗ

Μέσ' ἀπὸ τὰ γλυκὰ νερὰ λαχταριστὴ ἐπειάχτη
καὶ τὸ σπαθᾶτο ἀνύψωσε, περήφανο κορμὶ
κ' ὕστερα ἐλύγισε ἐλαφρὰ δεξιὰ-ζεφριά, ἐτινάχτη
κι ἀπὲ στὸν ἄμμο ἀρχίνησε νὰ τρεχαλάει μ' ὄρμη.

Τὰ στήθη μέσ' ἀπ' τὸ μαγιὼ σὰν φροῦτα παραδείσια
προβάλανε καὶ βούλιαζε μὲ χάρη ὁ ἀφαλός·
παίζαν στ' ἀγέρι τὰ ξανθὰ μαλλιά της τὰ φειδίσια
καὶ στὰ μεγάλα μάτια της ἀντίφεγγε ὁ γιालός.

Τ' ἀγαλματένια πόδια της τ' ἀσύγκριτα, οἱ λαγῶνες,
ὅλο της τὸ σπαρταριστὸ ροδόλευκο κορμὶ
ἦταν τραγούδι ἀρμονικὸ πὺν τόνισαν οἱ αἰῶνες
ἀκούραστα σπουνδάζοντας, σοφὰ κάθε γραμμή.

Ἀχόρταγα κοιτούσαμε τὸ πλάσμα ἐκεῖνο, οἱ φίλοι,
κι ὅταν μέσ' στὸ τσαντήρι της ἔτρεξε νὰ κρυφτεῖ
ξέφυγε πόθου στεναγμὸς ἀπὸ ὀλωνῶν τὰ χεῖλη,
πόθου πὺν ἐπῆγε στοῦ γιालοῦ τὰ βάρη νὰ θαφτεῖ.

Σ ΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΠΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ"

Τὸ τραῖνο νά ! ξεκίνησε. Καὶ τὰ μανδήλια,
καθῆκον καθημερινὸ τῆς ὥρας καὶ τῆς θέσης,
εἰς τὸν ἀγέρα γράφουνε λευκὰ καμπύλες ὅλα,
ἐκτὸς ἀπ' ἓνα, κείνο πὺν γιὰτὶ δὲν ἦλθε ;

Πεῖρα μου, πεῖρα μου συχνὰ πανάλαβέ μου
ὅσο κι' ἂν σήμερα δὲν τὸ καταλαβαίνω :
«Τίποτε δὲν ἀξίζει τὴν ἐλπίδα τῆς ἀγάπης
πὺν κ' ἴσως τώρα, — πὲς ἐλεύθερος — τὴν συναντήσεις».

Γ. Α. ΣΑΡΕΓΙΑΝΝΗΣ